

Parem l'oïda

Dm, 18/09/2012 per Anna-Bel Carbon...

[Sini](#)

Tots estarem d'acord en què l'escola ensenya, educa i socialitza. Amb això no estic dient que sigui l'escola l'única institució garant del futur dels nostres infants i joves, però hi té molt a dir. La realitat és tossuda i ens recorda que l'educació rebuda tant a la família com a l'escola és el que marca la diferència entre uns i altres, és el que més pesa sobre el present i el futur de les noves generacions de ciutadans.

Però el motiu d'aquesta reflexió, en realitat, és l'educació, la formació i els coneixements que no tenim oportunitat de transmetre als qui han caigut del sistema educatiu fa anys per motius diversos. Aquells joves als quals no sempre som capaços d'incloure en els nostres fulls de ruta.

Només algunes dades:

- A Catalunya hi viuen 1.369.079 infants de 0 a 17 anys, que representen el 18,2% del total de població (Unicef, Informe infància a Catalunya 2012-2013).

- Segons altres fons (Fundació Jaume Bofill, L'estat de l'educació a Catalunya 2011 i les notícies publicades a la premsa escrita darrerament) un 21,9% dels joves catalans entre els 16 i els 24 anys, ni estudien ni treballen, i representen una generació sense formació ni activitat.

-L'esforç inversor que realitzen els poders públics en educació a Catalunya està clarament per sota de la mitjana espanyola i europea.

-La taxa d'atur juvenil ja supera el 53% i, evidentment, afecta als menys formats.

Sense perdre de vista que la formació de la població -com diuen els experts- afavoreix l'equitat social. En aquests moments les xifres donades fan esborronar. Però de què parlem exactament més enllà d'una xifra estadística?

Els constants canvis en polítiques educatives i l'actual manca de polítiques actives d'ocupació no afavoreixen la reincorporació a la vida activa d'aquells joves que s'han despenjat de l'entorn educatiu i laboral per motius diversos: un entorn familiar complex, l'anomenada pobresa hereditària, desordres en l'aprenentatge, falsos miratges avant-crisi provocats per l'obtenció de diner fàcil en feines que demanaven poca qualificació i que s'han esvaït, el fet que la formació professionalitzadora porta anys cercant el seu lloc,... tot plegat ha provocat que molts adolescents i joves continuïn despenjant-se d'un sistema educatiu i una societat que sols recorda que existeixen quan fan nosa, i no genera els dispositius necessaris per donar-los oportunitats formatives ni laborals.

Parem l'oïda al seu clam abans de donar per perduts als que anomenem "ni-ni" i que sovint etiquetem de ganduls. Revisem què els oferim, que és ben poca cosa! No necessiten que els jutgem, sinó que els diguem "jove aixeca't! Ets valuós et volem ajudar a trobar el teu lloc... i, donant-los la mà, els re-orientem com a persones, motivant-los, rescatant-los del carrer, retornant-los a la societat. No oblidem que no podem desvetllar en ells el desig formatiu/laboral si primer no

tenen cobertes les necessitats més bàsiques i això, sovint no és així.

Des de les entitats socials sabem que el més eficaç és treballar mitjançant una proposta de programes de segones oportunitats, amb itineraris personalitzats.... però també a nosaltres, en aquests darrers mesos, se'ns ha marginat, empetitit, jutjat i menystingut. Ens cal alçar la veu i dir ben clar que la tasca de contenció i promoció que duem a terme des de les entitats del Tercer Sector Social, perquè els col·lectius més fràgils gaudeixin d'una igualtat d'oportunitats i no caiguin en l'exclusió, continua essent imprescindible, tot i que actualment sembla que des de l'administració i el govern no se'ns valori.

Com recentment ens deia en una trobada el P. Puig -de la Fundació Escola Cristiana- no podem preparar els joves per un món en el qual sembla, pel nostre estat d'ànim, que no hi ha futur. I té raó! Els educadors -per sobre de les circumstàncies- hem de ser entusiastes, creatius, vocacionals, acompanyants dels educands i coneixedors també de la realitat en què ho fem.

Els educadors tenim grans reptes, i no volem tirar la tovallola emparant-nos amb la manca de finançament, ni en les dificultats i el desconcert generalitzat provocat per la situació de crisi agreujada. Res pot servir d'excusa per no continuar estant a prop dels joves.